

колкото самите бойници, а широка колкото изкопа пред стените. Цяла подвижна четиристенна крепост. И тя послужи като мост над рова и като стълба до върха на градските стени.

Ужасени, ромеите се мъчеха с вряла вода, камъни и дъжд от стрели да прогонят смелите мъже, които се катереха като котки по стълбите към назъбените ръбове на четвъртитите дули. Целият град тръпнеше от грозната съдба, която го очакваше.

Беше велики четвъртък.

Топлият мартенски вятър кротко галеше бронзовите лица на бранниците, а вечер обляхваше с морски хлад морните им чела. Целият въздух тръпнеше от тръбни звуци и ек на барабани.

На петстотин стъпки от крепостта, Калоян наблюдаваше битката. Високото му наедрало тяло бе облечено в дълга до коленете ризница ~~и дълга ризница~~ от ситно плетени халки, ~~стигаше чак до раменете~~. В ляво от коня стоеше неговият щитаносец. В дясно бе младият княз Иоан. Големите му тъмни очи бяха замъглени от сълзи.

— Великден е, чичо. Боя се. Нека не сърдим бога.

Но Калоян не отвърна нищо. Само вдигна наличника си и изгледа сурово своя братанец.

— Чичо, чичо, грях е на тоя ден да се пролива кръв. Днес е ден за покаяние и молитва...

Дълбока гънка сви челото на царя. Той въздъхна и каза:

— Млад си още. Асене. И меко е още сърцето ти. Сякаш в жилите ти не тече кръвта на нашия род... В битката няма милост и състрадание. Имаше ли милост Василий, когато ослепи войниците на цар Самуил? За тяхните очи отмъщавам аз.

Иоан поклати глава и сведе взор.

— Господи, Господи, прости ни... — шепнеха ~~устните~~ ^{устните} му.
— И някаква безкрайна унищожаваща скръб потискаше младото му сърце.

Защо трябваше този хубав, слънчев божи ден да се пролива